

روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان

نشانی: تهران؛ میدان فاطمی، خیابان بهرام‌مصیری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • شماره ۴۹۹۱• ۱۲صفحه
تلفن آگهی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۴۴۰۱۹۸۰۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸
توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز • تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: صمیم

شترق

سه‌شنبه ۱۳ آذر ۱۴۰۳ • ۱۶مادی‌الثانی ۱۴۴۶ • ۳ دسامبر ۲۰۲۴ • سال بیست‌ویکم • شماره ۴۹۹۱ • ۱۲صفحه

اذان ظهر:تهران ۱۱:۵۴ • اذان مغرب ۱۷:۱۱ • اذان صبح فردا ۵:۲۹ • طلوع آفتاب ۶:۵۸

www.sharghdaily.com

aparāt:tasvirshargh

Telegram:SharghDaily

youtube:sharghdaily

twitter:sharghdaily

instagram:sharghdaily1

از موتزارت تا نظامی گنجوی

احمد مسجدجامعی

درمی‌آمد؛ از جمله کارهای زنده‌یاد پری صابری که حقی شایسته بر تئاتر فیزیکال و موزیکال ایرانی دارد و همیشه گروه موسیقی بزرگی متشکل از نوازندگان و خوانندگان پشتیبان ارانه‌های ایشان بودند. به‌تازگی اتفاقی نور را در تئاتر ایران شاهد هستیم که جامعه هنری و فضای عمومی نه‌تنها پذیرا، بلکه دلبسته آن است؛ همچون نمایش «لیلی بی‌مجنون» نوشته محمود متوسلیان به کارگردانی پیمان خازنی در تالار شهرزاد. ویژگی تولیدی این اجراها از یک سو سادگی و کم‌هزینه‌بودن آن است و از سوی دیگر، نسل جوان بنابر نیازهای انسان امروز، روایت خود را از این داستان‌ها می‌خواند و بازآفر می‌کند. فرازی از دعای مجنون که او را برای رهایی از یاد لیلی روانه خانه خدا کرده‌اند، در این اجرا برجسته شده است: یا رب به خدایی خدایت/ وانگه به کمال پادشاهیت/ کز عشق به غایتی رسانم/ کو ماند اگرچه من نامنم/ یا رب تو مرا به روی لیلی / هر لحظه بده زاده میلی

یکی از ویژگی‌های این آثار، موسیقایی‌بودن آن است. به همین واسطه ترانه و شعر نقش برجسته‌ای در تکمیل اشعار شاعران کهن دارد. درواقع موسیقی واسطه و وسیله تبدیل شعر به یک اثر اجرایی می‌شود و به ارانه هنرمندان آن کمک می‌کند. این نیز زاوی مجنون خویش‌نم سوز بر مزار لیلی است که پایان‌بخش نمایش است:

تحلیل خوانی

بحران در بحران

به بهانه روز جهانی افراد دارای معلولیت

زینب نصیری

مددکار اجتماعی و مشاور سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران

مطالعه ادبیات مربوط به افراد دارای معلولیت در سوانح و بلایا، شکاف‌های درخور توجهی را در مراحل پیشگیری و کاهش خطر، آمادگی، پاسخ و بازیابی (بازیابی اولیه، میان‌مدت و بلندمدت) نشان می‌دهد. افراد دارای معلولیت به دلیل موانع کالبدی، اجتماعی، فرهنگی، ساختاری و سیستمی، با چالش‌های منحصربه‌فردی مواجه می‌شوند و این موانع می‌تواند تأثیر شرایط اضطراری را تشدید کند. همچنین مطالعات نشان می‌دهد معمولا دارایی‌ها و ظرفیت‌های افراد دارای معلولیت در برنامه‌ریزی‌ها لحاظ نشده است و نه‌تنها این افراد در فرایند برنامه‌ریزی مشارکت ندارند، بلکه به‌مثابه افرادی که ناتوان و صرفا دریافت‌کننده خدمات هستند، تلقی می‌شوند.

عدم دسترسی‌پذیری و مناسب‌سازی اماکن و مراکز عمومی و خصوصی، نه‌تنها در شرایط عادی، زندگی و امکان حضور افراد دارای معلولیت در جامعه را با چالش‌های جدی روبه‌رو کرده است، بلکه هنگام وقوع بحران نیز خروج آنها از اماکن پرریسک و نیز دسترسی این افراد به مراکز بهداشتی، درمانی و ارائه‌دهنده خدمات حمایتی و مراقبتی را با چالش‌های جدی روبه‌رو می‌کند. شواهد نشان می‌دهد عدم دسترسی به این مراکز در شرایط بحران، موجب تشدید شرایط بحران و نیز افزایش پیامدهای منفی وقوع بحران در ابعاد جسمی، روانی، اجتماعی و اقتصادی برای این افراد و خانواده‌هایشان می‌شود. فقدان ایمنی کالبدی و مقاوم‌سازی مراکز اقامتی رزانه و شبانه‌روزی افراد دارای معلولیت، نه‌تنها خطر وقوع مخاطرات طبیعی برای افراد ساکن این مراکز را به‌شدت افزایش داده و آنها

خانه‌خونه سیمین و جلال، خانه زوج معروف ادبی سیمین دانشور و جلال آل‌احمد است. کلیه اسباب و وسایل این خانه شامل کتاب‌ها و لوازم اتاق‌ها و آشپزخانه و تمامی قسمت‌ها همان لوازمی هستند که جلال و سیمین استفاده می‌کردند. عکس: علیرضا اسماعیلی، باشگاه روزنامه‌نگاران جوان

روزها

روز جهانی معلولان و ضرورت آموزش

محمدرضایک‌نژاد

از سال ۱۹۹۲، سازمان ملل، سوم دسامبر (۱۲ و اسماel ۱۳ آذر) را روز جهانی معلولان اعلام کرده است. هر سال در این روز، نهادهای جهانی با برگزاری برنامه‌های ویژه، دشواری‌های شهروندان معلول را مطرح کرده و افزون بر تاکید بر پیگیری خواسته‌ها و نیازهای آنان، آگاهی‌رسانی در این زمینه را دنبال می‌کنند. در چارچوب‌های تازه، معلولیت بیماری به شمار نمی‌آید و این افراد فقط نیازهای ویژه خود را دارند و جامعه باید با آموزش و آگاهی‌رسانی درست، این نیازها را بشناسد و به آنها احترام بگذارد. از دیگر سو، دولت‌ها درباره رسیدگی به این نیازها وظیفه‌مند بوده و بی‌گمان یکی از سنکین‌ترین مسئولیت‌های ذاتی دولت‌ها، آموزش شهروندان و از آن میان شهروندان با نیازهای ویژه است.

در مجموعه پژوهش‌هایی که مرکز پژوهش‌های مجلس در ۱۴۰۳ در زمینه معلولان انجام داده، یک‌میلیون و ۵۴۶هزارو ۸۶۱ فرد دارای معلولیت زیر پوشش سازمان بهزیستی هستند؛ ۳۸ درصد زن و ۶۲ درصد مرد. برپایه این گزارش، نزدیک ۲۰ درصد این افراد زیر ۲۰ سال قرار دارند و بخش بزرگی از آنان در بازه سنی آموزش رسمی هستند. نزدیک به ۱۰ درصد از کودکان معلول به دلیل ناتوانی‌های جسمی وارد مدرسه نشده و نزدیک یک‌چهارم افراد دارای معلولیت گزارش داده‌اند مدرسه‌ها امکانات درخور نیازهای آنان را ندارند. برپایه گزارش یونسف در سال ۲۰۲۱، از ۲۴۰ میلیون کودک معلول ۴۹ درصد بیش از دیگر کودکان، احتمال دارد که هرگز وارد مدرسه نشده و ۴۲ درصد کمتر احتمال دارد از سطح درخوری از خواندن، نوشتن و درک مطلب برخوردار باشند. این آمار در ایران اگر بدتر نباشد، بی‌گمان بهتر نیست.

اما بیش از پرداختن به موضوع آموزش کودکان معلول و جایگاه آن در ساختار سیاسی-حکمرانی کشور، همان بس که مرکز پژوهش‌های مجلس در چند سال گذشته بجا و به شکل فراگیر به موضوعاتی همچون مسکن، بهداشت، درمان و توان‌بخشی و قانون حمایت از حقوق معلولان پرداخته، اما به شکل متمرکز و ویژه، آموزش این بخش از جامعه را نادیده گرفته است.

گرچه ایران در سال ۱۳۸۷ کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت را پس از تصویب در مجلس پذیرفت، اما همچنان اجرای بخش بزرگی از این کنوانسیون در کشور بر زمین مانده است. یکی از مهم‌ترین این بخش‌ها آموزش است. دهه‌هاست که آموزش‌وپهروش استثنایی در کشور راه‌اندازی شده و آموزش بخشی از کودکان با نیازهای ویژه را برعهده دارد، اما با توجه به دگرگونی‌های جدی و بنیادین در آموزش معلولان در جهان و دستاوردهای علمی-آموزشی در این زمینه، ما همچنان ویژه‌های نخست برای پیگیری توصیه‌ها و راهکارهای نوین در گستره آموزش افراد معلول هستیم.

یکی از سندهای مهم جهانی در این زمینه، «بیانیه سالامانکا» و چارچوب‌هایی برای عمل درباره آموزش افراد با نیازهای ویژه است که دستاورد هم‌اندیشی نمایندگان ۹۲ کشور در کنفرانس جهانی آموزش در سال ۱۹۹۴ در سالامانکای اسپانیاست. یکی از محورزی‌ترین سفارش‌ها در این بیانیه، تأکید بر فراهم‌سازی زمینه‌های سیاسی، سیاست‌گذاری‌های آموزشی و تعیین چارچوب‌های اجرایی برای «آموزش فراگیر و دربرگیرنده» است؛ آموزشی که در آن همه کودکان و از آن میان کودکان با نیازهای ویژه، بتوانند در مدرسه‌های عادی کنار یکدیگر آموزش ببینند و دولت‌ها وظیفه دارند تا توجه به نیازهای هر کودک، زمینه آموزش کیفی را برای آنان فراهم کنند. مدرسه‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشند که توانایی‌ها و نیازهای هر کودک‌ان را به رسمیت شناخته و برای آموزش بهینه آنان تلاش کنند. نبود امکانات درخور و عدم مناسب‌سازی فیزیکی مدرسه‌ها، نبود آموزش‌های کارآمد به معلمان برای کمک‌های کارآمد به نوآموزان معلول، نبود ساختاری سازمان‌یافته برای آگاهی‌های عمومی در تعامل با این افراد و… از کمبودهای گسترده ساختار آموزشی در این زمینه است. اما پرسش بنیادین این است که ساختار آموزشی کشور تا چه اندازه توانسته یا می‌تواند یا می‌خواهد در این زمینه تلاش کند؟

یادداشت

آخرین میخ بر تابوت نظم جهانی به رهبری آمریکا

سیدعباس احمدی

در میان تمام نتایج و اتفاقات منطقه‌ای و جهانی برآمده از عملیات ۷ اکتبر و تجاوز خونین رژیم اسرائیل به غزه و لبنان، یک اتفاق خاص و متفاوت رقم خورده است و آن هم حمایت بی‌چون‌وچرا و البته ترسناک آمریکا از رژیم صهیونیستی است.

شیوه‌ای که متفاوت از حمایت از اوکراین دربرابر روسیه است. گویی پرده‌های نظام جهانی به رهبری آمریکا فرو افتاده و حالا دنیا شاهد تصویری باورنکردنی است؛ تصویری ترسناک از جهانی با نظم آمریکایی. تصویری که محصول و مخلوق تبلیغات رسانه‌ای و به‌ویژه فیلم‌های هالیوودی است. امروز دولت‌ها و ملت‌های جهان و به صورت خاص حاکمان و ملت‌های مسلمان خاورمیانه با یک بحران جدی روبه‌رو شده‌اند.

به‌راستی اگر امروز اسرائیل با حمایت‌های بی‌چون‌وچرای آمریکا بتواند در جبهه فلسطین و لبنان به پیروزی برسد و یک ساعت بعد تصمیم بگیرد به هر بهانه‌ای به دیگر کشورهای منطقه حمله و آنها را اشغال کند، به طور قطع آمریکا حتی مانعی دربرابر درندگی این رژیم سفاک نخواهد بود، بلکه با تمام توان از جنایت‌های اسرائیل در منطقه حمایت خواهد کرد و مانند کشتار بی‌گناهان در فلسطین و لبنان چشمش را بر تمام آن به‌اصطلاح اصول انسانی و دموکراتیکش که سال‌ها به دروغ و شیاد منشانه در گوش و ذهن دیگر ملت‌ها جای داده بود، خواهد بست و بلکه به نام مبارزه با تروریسم و دیکتاتوری تلاش خواهد کرد تا تجاوزها و قتل‌عام ملت‌های مسلمان و اشغال کشورهای اسلامی منطقه به دست رژیم صهیونیستی را مشروع و حتی لازم برای ثبات جهانی جلوه دهد.

حاکمان و دولت‌های جهان و به‌طور ویژه دولت‌های اسلامی و عربی منطقه با توجه به وضعیت پیش‌آمده یقینا این حساب ساده را در ذهن خود انجام داده‌اند که این نظم جهانی به رهبری آمریکا بیش از رؤیاهای زیبای جلوه داده‌شده آنها در گذشته، ترسناک است و یوی خون می‌دهد. حال با توجه به فضای پیش‌آمده باید منتظر فاصله‌گرفتن معنادار کشورهای اسلامی و عربی از آمریکا و نزدیک‌تر شدن‌شان به چین و بلوک شرق باشیم.

آنها خود را بی‌پناه‌تر از هر زمانی می‌بینند و یقینا به دنبال قدرتی جدید و نظمی تازه در عرصه جهانی خواهند رفت. نظمی که بتواند این تصویر وحشتناک از دیکتاتوری مطلق جهانی آمریکا را از بین ببرد و جهانی امن‌تر را برای‌شان به ارمغان

بیاورد.

آمریکا با حمایت مطلق، بی‌حومرز و انکارناپذیر خود از کشتار بی‌رحمانه رژیم صهیونیستی در غزه و لبنان، آخرین میخ بر را تابوت نظم جهانی زد که پس از پایان جنگ دوم جهانی خود آن را ایجاد کرده بود؛ نظمی که بارها نشان داده بود همواره بر محور توازن به‌نفع آمریکا و متحدانش می‌چرخد و هر کشوری را که نه حتی در مقابل خواست و اراده این نظم اقدام کند، بلکه اگر بخواهد مستقل از نظم آمریکایی حرکت کند، با قدرت چماق نظامی و تحریم اقتصادی به‌شدت سرکوب می‌کند.

به دنبال انتشار گزارش‌هایی درباره جان‌باختن چند کودک

پس از مصرف ماکارونی، سازمان ملی استاندارد ایران در اطلاعیه‌ای توصیه کرد باقی‌مانده ماکارونی پخته‌شده حداکثر یک ساعت پس از پخت در یخچال قرار گیرد و از مصرف ماکارونی که بیش از ۲۴ ساعت در یخچال مانده پرهیز شود.

۱ خرس

یک خرس سیاه پس از دو روز اطراق در فروشگاه‌های در ژاپن به دام افتاد. این خرس یک روز را به سیرکردن خود در بخش گوشت فروشگاه گذراند. تعداد حملات خرس در ژاپن رو به افزایش است و در ۱۲ ماه گذشته مرگ شش نفر در حمله خرس ثبت شده است.

۲۴ ساعت

به دنبال انتشار گزارش‌هایی درباره جان‌باختن چند کودک پس از مصرف ماکارونی، سازمان ملی استاندارد ایران در اطلاعیه‌ای توصیه کرد باقی‌مانده ماکارونی پخته‌شده حداکثر یک ساعت پس از پخت در یخچال قرار گیرد و از مصرف ماکارونی که بیش از ۲۴ ساعت در یخچال مانده پرهیز شود.

۴ برابر

عیسی کلاتری، وزیر اسبق کشاورزی، گفت: «قیمت گوشت قرمز چهار برابر قیمت جهانی است. مردم حق دارند حداقل روزی دو هزار کیلوکالری بخورند. قیمت غذا با دلار روز در اکثر کشورها پایین‌تر از ایران است. مردم چه تقصیری دارند که سیاست‌گذاران نادان هستند.»